

www.jollibread.com

© Del text: 1999, Joan de Déu Prats

© De les il·lustracions: 1999, Gabriela Rubio

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-42-8

Dipòsit legal: M-2999-2017

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: març 2017

Més de 6 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'Art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Operació Àfrica

Joan de Déu Prats

Il·lustracions de Gabriela Rubio

jollibre

L'orangutan es gronxava mandrosament en un pneumàtic. Un parell de famílies l'observaven divertides. Li feien ganyotes i li tiraven cacauets. «El que s'ha d'aguantar, senyor!», pensà l'orangutan resignadament. Quan els nens es cansaren de l'orangutan, estiraren els vestits dels seus pares perquè volien anar a veure els divertits pingüins.

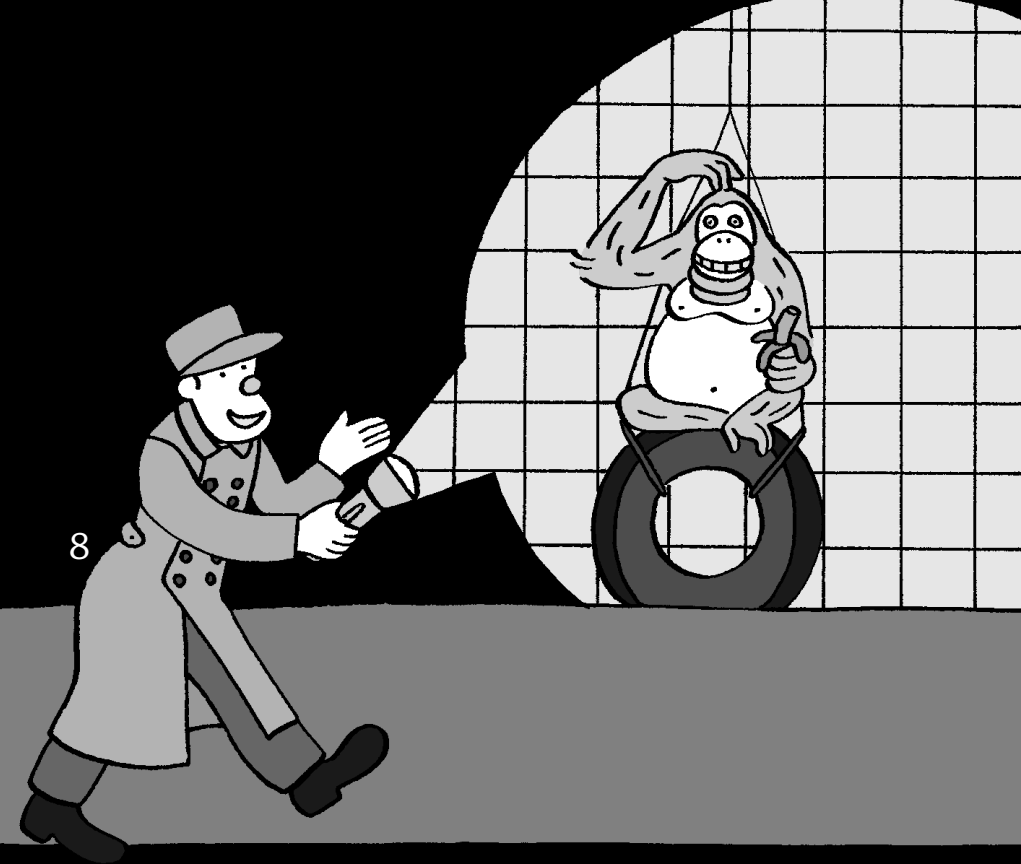
Va anar transcorrent el dia.
L'os, al qual li faltava un bull, continuà
movent-se ara a l'esquerra, ara a la
dreta, dins del seu fossat. Els micos
estiraven els bigotis dels barbuts que

6

s'apropaven massa a la seva gàbia.
La pantera penjava endormiscada
sobre un tronc mort i la resta d'animals
badallaven ben avorridots.

8

En fer-se fosc, els darrers visitants marxaren del parc zoològic i el vigilant començà a fer la seva ronda nocturna. El guàrdia passà per davant del recinte de l'orangutan i aquest feu cara de tòtil mentre queixalava un plàtan.

–Quina cara de babau fas! –li cridà l’home.

El vigilant continuà la seva ronda. L’orangutan observà dissimuladament com s’allunyava. Tot seguit, va despenjar el vell pneumàtic, el col·locà sobre l’aigua del canal que el separava dels visitants i, remant amb els seus braços llargs, el creuà.

Amb molta precaució, es dirigí aleshores cap al clot de l'os. Mentre avançava mig a les palpentes, va topar de front amb un tronc.

«Vaja, qui ha posat aquest arbre aquí al mig!», pensà l'orangutan.

L'arbre, però, s'exclamà i l'orangutan va fer un bot cap enrere. El simi aixecà la mirada i s'adonà que l'arbre era, en realitat, una pota de la girafa.

–Com va la vigilància? –li preguntà fluixet.

–No hi ha moros a la costa –contestà la girafa, que guaitava qualsevol moviment sospitós traient el cap entre unes branques.

Amb agilitat, l'orangutan saltà dins el fossat de l'os.

–Com estem, Bru? –el saludà.

–Trenta-cinc mitjons bruts té el general..., trenta-quatre mitjons bruts té el coronel...

L'orangutan es mirà l'os amb tristesa.
«Està com un llum», es compadí.

No es va entretenir, però, i va ficar el
nas dins el cau del plantígrad. Aleshores,
algú li llançà un grapat de terra a la cara.
Es netejà tot rondinant i s'apropà al teixó
i a la família de talps.

